

[...]

34.253/II/PF
RC/RV

Mijnheer de Gouverneur,

Ter zitting van 22 mei 2003, hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd aan een klacht tegen het feit dat een Franstalige inwoner van Kraainem een recente uitgave van *De Vlaamse Brabander* heeft ontvangen waarin een artikel over gratis inenting tegen hepatitis B was opgenomen, dat niet in het Frans was vertaald.

*
* *

Op de vraag om inlichtingen die u werd gericht door de VCT, hebt u het volgende geantwoord:

"De Vlaamse Brabander is een mededeling aan het publiek. Conform artikel 34 van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken kan het provinciebestuur dit enkel doen in het Nederlands.

De informatie betreffende de gratis inenting tegen hepatitis B werd bovendien ook bekendgemaakt via de apothekers, huisartsen en scholen in Vlaams-Brabant.

Op geen enkel moment werd er om vertaling verzocht, noch voor De Vlaamse Brabander, noch voor het drukwerk dat via de andere kanalen werd verspreid."

*
* *

De werkkring van de provincie Vlaams-Brabant bestrijkt homogene gemeenten van het Nederlandse taalgebied, de zes randgemeenten en de taalgrensgemeente Bever. Haar zetel is gevestigd te Leuven, een gemeente zonder speciale regeling van het Nederlandse taalgebied. De provincie is dus een gewestelijke dienst als bedoeld door artikel 34, § 1, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT).

Artikel 34, § 1, 3^e lid, van de SWT, bepaalt dat een dergelijke dienst de berichten en mededelingen die hij rechtstreeks aan het publiek richt, stelt in de taal of talen die ter zake opgelegd zijn aan de plaatselijke diensten van de gemeenten waar zijn zetel gevestigd is.

Een strikte toepassing van de wet zou tot gevolg hebben dat de berichten en mededelingen die door de provincie Vlaams-Brabant rechtstreeks aan het publiek worden gericht, enkel in het

Nederlands zouden worden gesteld, ook t.a.v. het publiek uit de gemeenten met een speciale regeling.

In haar advies nr. 1868 van 5 oktober 1967 heeft de VCT evenwel geoordeeld dat de letterlijke toepassing van de wet het gebruik van de tweetaligheid voor de berichten en mededelingen voor het publiek van de gemeenten uit het ambtsgebied die met een speciale regeling zijn begiftigd, onmogelijk zou maken, en dat een dergelijke interpretatie klaar en duidelijk zou indruisen tegen de algemene opzet van de wet; deze laatste heeft immers enerzijds de homogeniteit van de eentalige gebieden willen verstevigen en anderzijds, in sommige gevallen, uitdrukkelijke faciliteiten toegekend aan de taalminderheden van sommige gemeenten.

Verwijzend naar de overwegingen van het advies 1980 van 28 september 1967 betreffende de berichten en mededelingen die rechtstreeks aan het publiek worden gericht in of op de gebouwen van voornoemde diensten, moeten de berichten en mededelingen die in de andere gemeenten van het ambtsgebied aan het publiek worden gericht, normaliter de taalregeling volgen die terzake aan de plaatselijke diensten van deze gemeenten is opgelegd. Deze interpretatie wordt trouwens bevestigd door het 4^e lid van artikel 34, § 1, wanneer het preciseert: *"Wanneer de gewestelijke dienst gevestigd is in een gemeente zonder speciale taalregeling geniet het publiek uit de gemeenten van het ambtsgebied die aan een andere taalregeling onderworpen zijn of die begiftigd zijn met een speciale taalregeling, ten aanzien van de rechtstreeks afgegeven formulieren, dezelfde rechten als in genoemde gemeenten"*.

Wat voor de formulieren geldt kan eveneens op de berichten en mededelingen aan het publiek toepasselijk worden gemaakt, daar deze gewoonlijk dezelfde regeling volgen.

Dat advies en artikel 24, 1^e lid, van de SWT, in acht genomen, kan worden geconcludeerd dat de gemeente Vlaams-Brabant, voor de berichten en mededelingen die zij rechtstreeks richt tot het publiek van de randgemeenten, het Nederlands en het Frans moet gebruiken.

Tot besluit, en conform haar vaste rechtspraak, bevestigt de VCT dat de berichten en mededelingen die van huis tot huis worden verspreid, in de faciliteitgemeenten, in het Nederlands en in het Frans moeten worden (cf. adviezen 27.204 van 8 februari 1996 en 28.033A van 6 maart 1997), temeer daar het gaat om een artikel dat beide gemeenschappen aanbelangt.

Bijgevolg acht de VCT, bij eenparigheid van stemmen min één tegenstem van een lid van de Nederlandse afdeling, de klacht ontvankelijk en gegrond voor zover het artikel over de gratis inenting tegen hepatitis B niet in het Frans werd vertaald.

Dit advies wordt meegedeeld aan de klager.

Met de meeste hoogachting,

De Voorzitter,

A. VAN CAUWELAERT-DE WYELS